

Liebe Menschen,

Het valt niet mee om des morgens in alle vroegte na een dolle drie uur slaap – die dekselse feestjes ook altijd – en nog lichtjes *teut* een editoriaal uit de mouw te schudden, maar we hebben geen keuze. Als we het niet deden dreigde onze chef ons drie dagen op te sluiten in het kleinste lokaaltje alhier in het station, met enkel het verzameld werk van John Terra, een muur vol vergeelde Joepie-posters van wandelende bottoxbom David Hasselhoff (jawel, die van *Baywatch* – u kunt niet missen: hij heeft minstens zoveel silicone-implantaten als al de rest samen, maar hij is wél de enige zonder tieten) en een volledige jaargang van de *Marie-Claire*. Enfin, bij deze dus twee kleine bedenkingen.

Ten eerste: dat we het hier dik naar onze zin hebben, op Theater aan Zee. Het eten is geweldig en de muziek is lekker en omgekeerd. Wie er gisteren bij was bij Aidi bijvoorbeeld zal dat laatste vast en zeker beamen. Zo schoon en voor nauwelijks vier euro de man. Waar vind je dát nog?

En ten tweede, dat u onze TAZette ook vandaag weer, desnoods elkander een oog uitlepelend of een been uitvijzend om toch maar het laatste krantje te bemachtigen, massaal zult verslinden, is ons waarlijk een eer en genoegen. *Vielen dank, voorwaar! Ciao!*

Uw immer vrolijke (MV)

Marcel Vanthilt vanavond met Arbeid Adelt! op Café Koer

'Ik trek geschifte mensen aan'

Mediamens, presentator, echtgenoot, tv-maker, roker, globetrotter, stadsmens, Euro-songjurylid, cabaretier, bijna vijftig, columnist, vader... Marcel Vanthilt is het allemaal, maar vanavond is hij vooral muzikant. Voor het eerst in jaren staat hij immers weer op een podium met Luc Van Acker, Jan Vanroelen en Willy Willy, zijn ouwe makkers van Arbeid Adelt!.

Marcel, hoeveel brillen heb je ondertussen zo ongeveer versleten?

Marcel Vanthilt: 'Goh. Ik schat een stuk of honderd. Nu heb ik een twintigtal monturen die ik draag. Op zolder staan nog een viertal schoendozen met kapotte brillen waarop gezeten of getrapt is of die gewoon helemaal uit de tijd zijn.'

Is de reünie van Arbeid Adelt! eenmalig?

'Donderdagavond om twaalf uur zien we dat. Voorlopig wel, maar er zijn zoveel leuke reacties op gekomen. Vrijdag zien we wel wat we gaan doen. Nu, als het rotslecht was en we worden in alle kranten afgekraakt, dan zal het rap gedaan zijn, natuurlijk.'

Ik herinner mij uit een interview lang geleden een van de pot gerukt verhaal uit de Arbeid Adelt!-tijd. Een groepie zou je ooit achtervolgd hebben met een mes. Nog steeds veel last van opringerige vrouwen?

'Dat valt allemaal best mee. Ik denk trouwens dat mijn geheugen mijn ervaringen met groupies gewist heeft. Nee, ik trek kennelijk geschifte mensen aan. Zo erg was dat allemaal niet, maar dat mens met haar mes had haar hond net vermoord omdat die te veel lawaai maakte, en nu achtervolgde ze ons. Er kwam wel wat gek volk op af, op onze optredens.' (lacht)

Wat is jouw favoriete Arbeid Adelt!-nummer?

'Van de bekende 'De dag dat het zonlicht niet meer scheen' en van de minder bekende 'Hond', een b-kantje. Ik zal mijn best doen om dat er donderdag nog tussen te krijgen.'

Je hebt niet bepaald een zittend gat en je hebt 1001 verschillende dingen gedaan. Wat was de gelukkigste periode in je leven?

'Elke periode was eigenlijk bijzonder aangenaam. Dat wij met Arbeid Adelt! als niet-muzikanten zoveel optraden, daar had niemand van ons op gerekend. Ook met Dani Klein erbij was het altijd heel tof. Vervolgens heb ik in Londen bij MTV gewerkt. Niet alleen het werk viel er erg mee, maar ook de stad zelf. Toen ik terug was deed ik *Thilt* en daarna ben ik naar de States getrokken. Daar heb ik in mijn eentje een leuke tijd gehad. En de laatste vijf jaar heb ik ook twee cd's gemaakt. *U Nu*, Nederlandstalige poëzie op muziek gezet met Ad Cominotto en eentje met de rockgroep Z. Ik ben daar zeker niet beschaamd over. Bovendien heb ik vrij veel tv-werk gedaan. Maar vanavond is mijn hoogtepunt van het jaar.'

Het schijnt dat jij, toen je in de USA woonde, ooit als figurant in Friends te zien was.

'Dat klopt. In LA is het echt niet zo moeilijk om in zo'n serie te figureren. Ze zijn constant op zoek naar mensen en ik had die rol gewonnen met de tombola van de school waar mijn dochter toen zat. Ik heb de aflevering zelf nooit gezien en ik weet ook niet welke het is, maar toevallig is iemand van Woestijnvis dat aan het uitzoeken voor *De Slimste Mens*. De scène speelde zich af in het café in Central Park. Rechts van de deur is er een verhoog met zetels en daar zat ik. De meeste acteurs zaten in de zetel, maar Jennifer Anniston stond erachter. Ik heb haar alleen maar van achter gezien, maar ook dat was zeer de moeite.' (lacht)

Je wordt eind augustus 50. Wat wil je het eerstkomende jaar absoluut nog doen?

'Ik wil nog een boek schrijven over het leven van mijn vader, nog een *roadmovie* maken en een plaat en nog schilderen. Maar op een jaar tijd zal dat wellicht niet lukken, vrees ik. In september ga ik eens goed nadenken wat ik met de rest van mijn leven ga doen.'

Omschrijf Marcel Vanthilt eens in het kort.

'Dat gaat niet in een woord of een zin. Het is wel een goed idee om er een liedje over te maken. Dat zou moeten lukken. Nu ben ik vooral blij. Met het optreden, met het feit dat ik in september kan nadenken over wat ik met de rest van mijn leven ga doen en ook met de tv-dingen die ik de laatste tijd gedaan heb, zoals *De Laatste Show*, *Tien voor Taal* en *Zomer 2007*.'

Nog eentje om het af te leren: wie is de meest sexy Limburger: jij of Stijn Meuris?

'Dat ben ikzelf, zonder twijfel. (lacht) Sorry Stijn! Maar ik wil hem best wel eens zoenen.'

(MV, foto TDM)

TAZ-Band met Marcel Vanthilt (Arbeid Adelt!), vanavond om 22u30 op Café Koer.

TAZETTE

EDITIE # 08 DO 02/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Much ado about love

Amour Fou (Foto: Kristien Verhoeven)

Stadsnomaden 3 kleurt je dag

Leven is vechten met jezelf, en liefde is vechten met een ander

Bij 'liefde' denk je op een zwoele zomernamiddag aan zee aan iets fris. Een duik in het water, een *crèmeken*. Kriebels in de buik, een vakantie-lief, een sprankelend wijntje. Geen *chateau migraine*. Het is alsof de derde stadsnomadentocht met dit beeld, dat al in net iets te veel Vlaamse schlagers is opgehangen, wou afrekenen. Uit alle vier de producties kom je niet bepaald met lichte voeten buiten. Leven is vechten met jezelf, en liefde is vechten met een ander. 'Al die *tristesse*, zou dat nu echt een maatschappelijk probleem zijn?' vroeg een toeschouwer die we gisteren op TAZ tegen het lijf liepen zich met een bedrukt gezicht af.

Het eerste beeld dat we in *Oeslisie Hospody* te zien krijgen is geen lachertje: in een soort parochiezaaltje wacht een meisje met lang haar en gesloten ogen ons op, zittend aan een lessenaar voor het podium dat door blauwe gordijnen is afgesloten. Het meisje lijkt te mediteren en is even bevroren. Langzaam komt er beweging in: eerst brengt zij een zangerig o-geluid voort, dan gaan de gordijnen haperend open. Het sippe meisje opent de ogen en vraagt of we weten dat 'frokkel's' gevaarlijk zijn. Maar wij weten niet wat 'frokkel's' zijn, laat staan wat 'appendijpboomscheuten' zijn. Dat geeft niet. We doen ons best zo veel mogelijk op te gaan in het taalspel dat ritmisch is en waarin alliteraties troef zijn. Het is een vreemde wereld, maar het went wonderwel snel. Er duikt een meisje op dat nog vreemder is dan het eerste, met rechtopstaand haar, een zwartgeverfd neusje en een glazige oogglans. Zij sluip al rokend langs de scène naar het lessenaartje vooraan. De hele voorstelling beweegt ze zich spastisch en dat blijft de aandacht trekken. De taal is soms absurd, maar het taalspel is nooit doel op zich: er wordt wel degelijk een bevreemdende, kille, soms apocalyptische wereld opgeroepen waarin het 'leven er niet mooier op geworden is'.

In het conservatorium krijgen we een heel andere meid te zien, en vooral te horen. **Liesa van der Aa** brengt met – jawel, Maarten – een stem 'als een helder beekje' (en dat verschilt toch wel wat van die van *onze chef*) intieme liedjes en vertelt over haar tante Bertha, haar grootvader, haar vriend. Ze speelt viool, piano en foelt met een loopstation. Ze zingt in het Frans en het Nederlands en waagt zich ook een keertje aan het Engels, wat haar minder goed ligt. Rode gordijnen laten de zon niet binnen, enkel een sfeervolle gloed. Het nummer over haar grootvader en de cover van een Waits-nummer bezorgen ons even kippenvel maar het liefst hoorden we Liesa bezig tijdens een nummer waarbij ze hard tokkelend de piano te lijf gaat. Het nummer is ontstaan toen ze 'heel kwaad was'. Wat ons betreft mag Liesa zich nog heel veel kwaad maken.

Van het conservatorium trekken we naar een ondergrondse parking waar **Amour Fou** speelt. Het is zo heet hier binnen dat we naar adem happen. Verstikkend is ook de relatie tussen de twee personages. Korte scènetjes wisselen snel af en onthullen ons al gauw de afloop van een typisch liefdesverhaal. Het verhaal is zo simpel als het voor de sullige Pjotr ingewikkeld blijkt. Eerst is zelfs samen naar de Delhaize gaan avontuurlijk, daarna 'wil madam ambitie'. Uiteindelijk besluit hij, in plat Sint-Niklaas dialect, 'da we te veel aan 't peinen zijn'. Zijn vriendin legt het ook niet echt uit: de speelster schreeuwt dat het een lust is. In de ruimte is het leeg, overal hangen witte doeken. Er is niets om op uit te kijken. Niet dat de personages uit *Amour Fou* dat zouden doen: als de liefde zo dramatisch is, is er geen plaats over voor iets anders.

Ook **India Song** gaat over de valkuil van de liefde. In Duras' stuk is de liefde tussen de vrouw van een Franse ambassadeur en een vice-consul in het India van de jaren '30 al bij voorbaat gedoemd om te mislukken. Deze passie zal eindigen met de dood, weten ze. In de Beau-site komt dit stuk goed tot zijn recht. Een strak en sober decor (enkel een ventilator wijst op de broeierige sfeer in India) is voor deze voorstelling met opgedirkte personages, piano en champagne, even passend als de beklemmende ruimte voor *Amour Fou*. Er zijn acht acteurs op scène aanwezig, maar soms zijn het niet meer dan stemmen. Af en toe vertellen ook stemmen op tape, en dan beelden de hoofdpersonages hun passie uit door te verstrengelen met elkaar. In de Beau-site is het koeler, maar toch is het niet steeds makkelijk om ons in te leven. Dit stuk is niet zo vervreemdend en minder verstikkend, maar de bittere pil van de liefde ligt zwaar op de maag. De speelstijl van de Nederlanders werkt dit nog in de hand, maar brengt Duras wel tot leven. Wat zwaarmoedig waaien we even uit aan zee. Enthousiaste gids Ilina vertelde dat het publiek erg loom was vanmiddag. Je zou voor minder, na al dat drama. Of zou het de zon zijn, meneer?

(KVL)

Stadsnomaden 3, op 2 en 3 aug om 15u. Vertrek op Café Koer.

Caravannetjes zijn in op TAZ

Op 't Cardijnplein in alle maten en gewichten, in het Leopoldpark één uniek exemplaar. Met een bewoner, Katja van Delm. Katja is er elke dag om 'het SBK' uit de doeken te doen.

'Ik ben zelf al 20 jaar actrice en zangeres, ik werkte voor de KVS, De Tijd, de KNS. Ook in soaps speelde ik mee, ik nam drie cd's op. Toen ik pas begon, zo'n zeventien jaar terug, bestond er nog geen enkel statuut voor een kunstenaar en zelfstandig worden was geen optie.'

Je zag veel zwarte sneeuw?

Katja van Delm: 'Ja, eigenlijk wel. Ik had na enkele jaren wel het kunstenaarsstatuut verkregen. Hierdoor kon ik mijn werkloosheidsvergoeding behouden tijdens de kalmere periodes. Maar ik moest de fantastische kansen, die ik aangeboden kreeg steeds weigeren, omdat ik geen facturen mocht opmaken. Ik ging er artistiek zeker op vooruit, maar financieel helaas niet. Tot ik zo'n vijf jaar terug het SBK (Sociaal Bureau Kunstenaars) ontdekte. Als het ware het interimkantoor voor kunstenaars. Eindelijk kon ik de studio in, eindelijk kon ik op een 'normale' manier geld verdienen.'

Je werkt ondertussen zelf voor het interimkantoor Start People, als contactpersoon voor kunstenaars.

'Ja, en dit vanuit een oprecht engagement. Ik ben een ervaren rot, ik ken de valkuilen van de wetgeving. Start People was voor mij het eerste bureau waar alles in de plooi leek te vallen. Mijn jobs werden correct uitbetaald, de service was fantastisch. Een tijd terug zochten ze iemand om de artiestenafdeling op te starten en sinds 5 maart vervul ik die rol.'

Valt het mee?

'Ik vertrek vanuit mijn eigen ervaring en probeer die te gebruiken om andere kunstenaars te woord te staan. 't Is een leuke job, ik ontmoet acteurs, muzikanten, schilders, dansers... ik kom bij hen thuis, op de repetitie... Uiteraard is Start People een commercieel bedrijf, maar zowel voor hen als voor de kunstenaars is het een win-win situatie. De kunstenaars zijn beschermd via het SBK, vaak gaat het hen niet zozeer om het geld, maar wel om het 'legaliseren van hun bestaan' als kunstenaar. Start People maakt natuurlijk winst, maar investeert die opnieuw in projecten, vb. TAZ.'

Hoe ervaren je TAZ?

'Heel leuk festival, fantastische sfeer. Jammer genoeg kreeg ik nog niet veel TAZ-bezoekers over de vloer. 'k Ben ervan overtuigd dat heel wat jonge, en ook oudere artiesten met veel vragen zitten omtrent deze problematiek. In mijn caravanneke probeer ik ze van een antwoord te bedienen.'

Je bent hier nog drie dagen. Wat staat er nog op 't programma?

'Wel, ik ben natuurlijk aan 't werk, dus ik wil mensen vertellen dat ze via een SBK op een legale manier aan de slag kunnen en dit zonder al te veel kosten. En dan natuurlijk ook nog wat voorstellingen meepikken, vanavond wordt het of Bert Koster of De Drie Zusters.'

(MD)

Tip: Consulteer Katja voor alle sociale kunstenaarsproblemen. Caravan, Leopoldpark.

Tot en met 4 augustus.

Den Dikken TAZ

Nu het festival goed over de helft zit, beginnen de medewerkers onder invloed van drank, slaaptkort en simpelheid méér in tongen te spreken dan de 12 apostelen op Pinksteren samen.

Om te vermijden dat het hier een Toren van Babel wordt, brengen wij u mits dit TAZ-woordenboek op de hoogte van de meest recente neologismen in ons vocabulaire:

TAZombie: Een merkwaardige en moeilijk te classificeren diersoort, die echter elke morgen te bezichtigen valt omstreeks 10u, wanneer de TAZombies zich naar hun redactielokaal slepen.

TAZageraar: Allez zeg, doe de deur eens toe? Waar zijn mijn sleutels? Waar blijft de TAZette? Wie is er met mijne memory-stick gaan lopen? Wie gaat nu eindelijk die sponsor eens interviewen?

TAZetteklap: 1. een lap tegen uw hoofd met de TAZette 2. de vuile roddels, intieme weetjes en ander vuig gepraat dat de ronde doet op het festival (vooral bij de techniekers).

beTAZten: Wat de voltallige TAZette-redactie gisteren kwijlend wou doen met het achterwerk van de verrukkelijke Pieter-Jan De Smet.

Zijde gij pouppable?: (pop.) Ben jij in staat tot de coitus? Heb jij zin om te copuleren?

TAZetterazzi: Kodakkers met ogen als lenzen die erop uit zijn elke scabreuze uitspatting van TAZ-medewerkers en TAZ-publiek vast te leggen op de gevoelige plaat, om ze vervolgens tegen woekerprijzen te verkopen aan een begerige TAZette-redactie.

1000 zonnen en garnalen, nog aan toe: De knulligste uitdrukking van het festival. Moge duizend bommen en granaten nederdalen op de hoofden van zij die haar in de mond nemen.

Marginijaal: Het woord 'marginaal', maar dan op alternatieve wijze uitgesproken, kwestie van te volharderen in algehele *silliness*.

Mijn gedacht!

Omdat niet alleen onze mening telt, trok Onze Vrouw op pad met dictafoon en een stralende glimlach om ook eens aan u, gewaardeerd publiek en trouwe TAZette-lezer, te vragen wat u vindt van enkele van de om en bij de honderd voorstellingen die op Theater aan Zee geprogrammeerd staan.

Over *Boris Isnietch* van Danie Jordens (Familiepark):

'Ik vond alles leuk en papa vond de vodka leuk!' (Niels, 7 jaar)

Over *De bokser en de dood* van Simon Allemeersch (Theateraureaat 2006):

'In het begin fluisterde ik tegen mijn vriendin 'chance dat ik hier niet voor betaald heb'. Maar later op de avond, bij een drankje, zeiden we tegen elkaar: 'eigenlijk was dat nog wel goed he'. Je moet het even laten bezinken. Het begin en het einde verstonden we niet, maar alles wat daartussen kwam wel.' (Mia, 43)

Over *Vergeeten vrouwen* van Evelien Van Hamme (Jong Theater selectie):

'Ik vond het prima want de actrices hadden een bijzonder goede uitspraak, ik heb er alles van verstaan. Maar misschien had dat ook te maken met het feit dat ik op de eerste rij zat.' (Josiane, 69)

'Het was mooi, maar het ging weer over eenzaamheid. Zou dat nu echt een maatschappelijk probleem zijn?' (Paul, 55)

Over *Maatjes* van Liesa Naert en Saskia De Ceuninck (Theaterlaureaat 2006):

'Ik heb compassie met die meisjes. Zoveel problemen.' (Tine, 35)

'Ik heb compassie met die actrices. Zoveel moeten eten.' (Erwin, 28)

Over *Andy en Karolien* (Jong Muziek selectie):

'Op het eind van het optreden zaten er twee mensen te huilen!' (Maarten, 27)

Over *Kast'art* van Cirque Circulaire (Straattheater):

'Ik had een beetje schrik omdat ik niet tegen luid lawaai kan.' (Jonas, 5 jaar)

(KVL, foto TDM)

Vuur ofte een ode aan Pieter-Jan De Smet

Foto: Thomas De Meyer

Café Koer, gisteren 22u30 - We hebben het nog even gecontroleerd: wij hebben géén mening over schoenen, wij houden niet van moderne dans en we vallen evenmin in katzwijn als pakweg de namen van Gabriël Rios of George Clooney vallen in een gesprek. We zijn kortom 100 procent man én volstrekt heterofiel. Voor één keer echter zijn we het roerend eens met onze vrouwelijke collega's: **Pieter-Jan De Smet** is een verschrikkelijk hete brok! Hot as hell en met 't *schuunste gat van hiel Gent*. Als het woord 'sex-appeal' nog niet bestond, hadden we het zeker en vast voor hem uitgevonden!

En gisteren was hij zowaar op Theater aan Zee! Hij praat! Hij eet! Hij drinkt! En wellicht trekt ook hij zich bij tijd en wijle terug in het kleinste kamertje, maar soit.

Hij was er dus, en hij speelde met de wederom even foutloze als fantastische TAZ-band een dijk van een concert. Nadat hij eerst twee eigen songs ten gehore bracht (waaronder het nog altijd even prachtige en hartverscheurend mooie 'August'), gooide hij zich met volle overgave en bij momenten met ware doodsvrachting in de covers. We hadden gisterenmiddag de deur van onze redactie, net boven het repetitielokaal van de TAZ-band, al stiekem – nahja, stiekem – wijdopen laten staan, dus we wisten min of meer wat we konden verwachten, maar – u kent ons, plichtsbewust als we zijn – het laatste stuk hadden we door overmacht helaas gemist. Ja, mannekes, wij vielen van de ene verbazing in de andere! Hij speelde niet alleen 'The Sun Ain't Gonna Shine Anymore' van Scott Walker en David Bearwalds 'Aids & Armageddon', maar haalde ook fuckin' 'Small Town Boy' van Bronski Beat – dat onze beste kameraad zowaar kon verleiden tot een dansje met zijn terminaal lekkere vriendin – en Noordkaaps 'Het komt voor in de beste families' boven. Daarna waagde PJDS zich als een volleerd schlagerzanger (Laura Lynn verbleekt erbij!) aan enkele *golden oldies* en diepte hij verdorie 'Drink rode wijn' van de betreurde Joe Harris en 'De Vlieger' (van de even wijlen André Hazes) op! Dat hij tussendoor ook nog even 'Cargo' van Bauer compleet verkrachtte is hem nu al vergeven.

Puur uit jeugdsentiment – en ook wel een beetje omdat het een verdraaid zotte schijf is – hadden we als afsluiter nog graag 'Fire' gehoord, maar het mocht niet zijn. Een smet op het concert? Tuurlijk niet! Dit was een meer dan geslaagde tribute aan zijn helden en dit, liefste lezers, was onze ode aan hem.

(MV)

TAZETTEKLAP

Op een buvale avond in het onthaalbureau:
Ilse: Ik ga eens kijken naar de caipirinha's.
Karen: waar spelen die? Zijn die goe?

Triest nieuws! Een koppel is hun 2 maanden oude puppy kwijt. Ze hadden het beestje meegenomen naar Monza en toen is-ie gaan lopen.

Afspraak met **Miet Warlop**, 3 augustus om 16u aan het standbeeld in de bocht van het klein strand. Breng eventueel zwemgerief mee, het gaat om de reddingsactie *Play the Life*.

Uitgelachen aan Zee

Het lolleke van de dag komt vandaag van de Comedy Casino-winnaar. 't Is een toffe tiep, die Geubels Philippe!

'Er zaten eens twee tampons op de Noordpool. Zegt de ene tegen de andere: 'Koud, hé, zonder muts!'

En vooruit, omdat u zo braaf bent: nog eentje om het af te leren: Lachen, gieren, brullen met Chris Van Der Ende.

'Die Jezus. Water in wijn veranderen? En dat zou een wonder moeten zijn? Dat is geen wonder, dat doen ze bij Aldi ook!'

(MV)

TELEX

Kortfilms vandaag: *Nowhere* van Tim Blancke. +++ *Floaters, a Documentary* van Phavin Verly. +++ *Planeta Bosna* van Samir Devedzic. +++ *In de voetsporen van Jaklien Pollentier*, door Yahya Terryn.

Stabilisé vandaag: *Casino Banal*
Het zotste openluchtcasino met Schijf je rijk: inzetten tot 15u30, Slakkenman doet slakkenraces, dj vanaf 14u.

De voorstellingen van **Equipe B**, morgen vr 3/8 in het Leopoldpark om 11u en 18u zijn **afgelast** wegens gebroken arm.

SAMMY!

c. Wim Obbroeck